

Sygn. akt **III C 832/16**

POSTANOWIENIE

Dnia 09 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział III Cywilny

Przewodniczący: **SSO Ewa Jończyk**

po rozpoznaniu w dniu 09 sierpnia 2016 r. w Warszawie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **Gminie G.**

o **zapłatę**

/w przedmiocie wniosku strony powodowej o umorzenie postępowania/

postanawia:

1. umorzyć postępowanie w sprawie;
2. koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie znieść;
3. nakazać wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 500 zł (pięćset złotych), tj. połowę kwoty uiszczonej tytułem opłaty sądowej od pozwu w dniu 25 marca 2016 r.

UZASADNIENIE

Pozwem o zapłatę w postępowaniu upominawczym powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej Gminy G. kwoty 80.081,37 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia 23 marca 2016 r. do dnia zapłaty, jednocześnie domagając się zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł /pозew z dnia 25 marca 2016 r. – k. 1-4 akt/. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w wyniku zawarcia z G. K. umowy pożyczki z dnia 14 października 2011 r. i braku wywiązania się z warunków umowy doszło do powstania stanu wymagalności roszczenia, jednak G. K. zmarł w dniu 24 lutego 2013 r., a spadek po zmarłym nabyła pozwana Gmina /uzasadnienie pozwu – k. 2-4 akt/.

W dniu 22 czerwca 2016 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, sprawę przekazano do rozpoznania w trybie zwykłym, jak również przesłano stronie pozwanej odpis pozwu, zobowiązując ją do złożenia odpowiedzi na pozew /zarządzenie – k. 34 akt i k. 35 akt/.

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 lipca 2016 r. pozwana Gmina G. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania na podstawie art. 101 k.p.c., wskazując, iż w dniu 08 lipca 2016 r. dokonała zapłaty kwoty w wysokości 81.185,27 zł na rzecz powoda, spełniając roszczenie główne wraz z odsetkami /odpowiedź na pozew – k. 39-41 akt/.

W dniu 26 lipca 2016 r., zobowiązano pełnomocnika powoda do wskazania, czy wobec treści powyższego pisma procesowego pozwanego, podtrzymuje on żądanie pozwu, w terminie 14 dni, pod rygorem pominięcia /zarządzenie – k. 55 akt/.

W odpowiedzi na wezwanie, strona powodowa, w związku z wpłatą dokonaną przez pozwaną Gminę, zaspokajającą roszczenie powoda dochodzone w niniejszym postępowaniu, cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia

w zakresie kwoty 80.081,37 zł, domagając się zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych /pismo procesowe z dnia 28 lipca 2016 r. – k. 57-58 akt/. Wedle powoda, już w dniu 01 marca 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie sporządził protokół spisu inwentarza, w którym wskazano, iż łączną kwota zobowiązania Gminy wynosi 80.081,37 i tym samym pozwana winna ona niezwłocznie po otrzymaniu wiadomości w tej sprawie uregulować należności względem powoda.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W myśl § 4 cytowanego przepisu sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się roszczenia lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Stosownie zaś do treści art. 355 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd.

W niniejszej sprawie powód cofnął pozew w całości /tj. w zakresie żądanej kwoty wraz z należnością odsetkową/, a czynności dyspozycyjnej nie sprzeciwiła się strona pozwana. W ocenie Sądu cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie nie pozostaje w sprzeczności z prawem, zasadami współzycia społecznego, ani nie zmierza do obejścia prawa. Mając zatem na uwadze, iż powód skutecznie cofnął pozew, na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 203 § 4 k.p.c., orzeczono jak w pkt 1 sentencji postanowienia.

Stosownie do treści art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie zaś z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W przypadku cofnięcia pozwu co do zasady strona cofająca pozew jest uznawana za przegrywającą proces i w związku z tym obciążana jest jego kosztami. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego (art. 203 § 2 k.p.c.). Natomiast w sytuacji, gdy cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek zaspokojenia roszczenia przez stronę pozwaną po wytoczeniu powództwa, co do zasady pozwany jest zobligowany do zwrotu kosztów procesu powodowi.

Prawo pozwanego do zwrotu kosztów mimo uwzględnienia powództwa będzie uzależnione od jednoczesnego spełnienia dwóch przesłanek: nie dał powodu do wytoczenia sprawy i przy pierwszej czynności procesowej uznał to powództwo /vide art. 101 k.p.c./. W rozumieniu przepisu pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli jego postępowanie i postawa wobec roszczenia strony powodowej oceniona zgodnie z doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, iż strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa. W przeciwnym razie należy uznać, że pozwany dał powód do wytoczenia powództwa i mimo uznania żądania pozwu przy pierwszej czynności procesowej art. 101 k.p.c., zastosowany być nie może (por. orz. SN z 13.4.1961 r., IV CZ 23/61, OSNC 1962, Nr 3, poz. 100; W. Siedlecki, Przegląd, 1963, s. 289; E. Wengerek, Przegląd, 1964, s. 47).

Pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu prawa materialnego, nie wiedział o pretensji powoda, a z okoliczności wynika, że gdyby był wezwany do zaspokojenia roszczeń, to by je zaspokoił. W niniejszym postępowaniu powód nie wzywał pozwaną do zapłaty, natomiast Gmina - pomimo umieszczenia wierzytelności w spisie inwentarza - nie spełniła świadczenia pieniężnego. Mając na uwadze to, że powód nie wzywał pozwaną do zaspokojenia roszczenia, a strony nie podjęły w tym zakresie rozmów ugodowych przed wszczęciem postępowania /w ramach zastosowania art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c./, Sąd uznał, że cytowany wyżej przepis art. 101 k.p.c. nie ma zastosowania.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu w niniejszej sprawie jest natomiast uzasadnione zasadą wzajemnego zniesienia kosztów postępowania, wyrażoną w treści art. 100 zd. 1 k.p.c. O zastosowaniu zasady wzajemnego zniesienia kosztów procesu decyduje kryterium słusznościowego rozłożenia obowiązku ponoszenia tych kosztów, nie jest natomiast bezwzględnie wymagane dokładne wyliczenie stosunku wygranej do przegranej. W orzecznictwie wskazuje się, że o wyborze przez sąd zasady wzajemnego zniesienia kosztów lub ich stosunkowego rozdzielenia decydują względy słuszności i nie jest konieczne w każdym przypadku arytmetyczne ściśle ich rozliczenie według stosunku części uwzględnionej do oddalonej (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1952 r., C 290/52, OSN 1953, nr 4, poz. 99; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 1961 r., IV CZ 143/60, OSPiKA 1961, z. 11, poz. 317; z dnia 4 października 1966 r., II PZ 63/66, Lex nr 6049 i z dnia 17 czerwca 2011 r., II PZ 10/11, Lex nr 1068033 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 63; z dnia 11 grudnia 2007 r., I PK 157/07, Lex nr 375735; z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CZ 4/11 i z dnia 17 czerwca 2011 r., II PZ 10/11, Lex nr 1068033).

Mając na uwadze to, że w dniu 08 lipca 2016 r. pozwana Gmina dokonała zapłaty kwoty w wysokości 81.185,27 zł na rzecz powoda, spełniając roszczenie główne wraz z odsetkami /bezsporne; potwierdzenie wykonania operacji – k. 43 akt/, a zwłoka w spłacie na rzecz powoda roszczenia głównego wraz z odsetkami wynikała z konieczności sporządzenia inwentarza spadkowego po zmarłym G. K., który doręczono (po sprostowaniu) do Urzędu Miasta i Gminy G. w dniu 12 kwietnia 2016 r. /protokół spisu inwentarza – k. 47-48 akt; postanowienie o sprostowaniu – k. 49 akt/ oraz koniecznością udzielenia odpowiedzi na wysłane powodowi pisma z dnia 29 kwietnia 2016 r. /k. 50 akt/ oraz z dnia 19 maja 2016 r. /k. 52 akt/, uznać należało, że pozwana nigdy nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, niezbędne jednakże było sprecyzowanie wysokości zobowiązania poprzez potwierdzenie aktualnej kwoty wierzytelności, z uwagi na okoliczność, że gmina - jako podmiot sektora finansów publicznych - zobowiązana jest do najwyższej staranności i koniecznym było precyzyjne ustalenie aktualnej kwoty zadłużenia i źródeł jego powstania, tak aby nie narazić się na zarzut niegospodarności. Wobec powyższego Sąd uznał, że w świetle zasad słuszności należy odstąpić od reguły odpowiedzialności za wynik postępowania określonej w treści art. 98 k.p.c., co było podstawą do uznania zasadności wzajemnego zniesienia kosztów procesu i orzeczenia jak w pkt 2 sentencji postanowienia.

Sąd zwraca z urzędu całą uiszczoną opłatę od pisma odrzuconego lub cofniętego, jeżeli odrzucenie lub cofnięcie nastąpiło przed wysłaniem odpisu pisma innym stronom, a w braku takich stron - przed wysłaniem zawiadomienia o terminie posiedzenia skierowana (art. 79 ust. 1 lit. b ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Zgodnie z treścią art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a cytowanej ustawy, sąd z urzędu zwraca stronie połowę opłaty od pisma cofniętego przed rozpoczęciem posiedzenia, na które sprawa została skierowana. W niniejszej sprawie powód cofnął pozew po doręczeniu odpisu pozwu stronie przeciwnej, ale termin posiedzenia do merytorycznego rozpoznania nie został jeszcze wyznaczony, zatem należy mu się zwrot połowy uiszczonych opłaty od pozwu (1/2 z kwoty 1.000 zł), co uzasadnia orzeczenie, jak w pkt 3 sentencji postanowienia.

Mając na uwadze powyższe, na mocy powołanych przepisów, Sąd orzekł jak na wstępie.

Z:/

1. (...)

2. (...)